

JOAQUIM CHANCHO

JOAQUIM CHANCHO. AL LLINDAR DE LA GEOMETRIA

ANTONI MARÍ

NI FI NI PRINCIPI

CASAL SOLLERIC, PALMA, 2010 - 2011

© ANTONI MARÍ

NI FI NI PRINCIPI

El poeta Quint Horaci Flac a l'Epístola als Pisons, diu: "La poesia és com la pintura; n'hi haurà una que et captivarà més si la mantens a prop, una altra si l'allunyes una mica; aquesta estima la penombra; aquella, que no tem la penetrant mirada de qui la jutja, vol ser vista a plena llum".

Als ulls d'Horaci sembla que la pintura de Joaquim Chancho acompleixi el que és disposat pel poeta, ja que si ens hi apropem, tot just a tocar, veurem gairebé un magma informe i arborescent que cerca l'estabilitat, encara que el moviment de la materia mostri un dinamisme constant que sembla que no tingui aturador. De prop, de la pintura de Chancho, veiem sobretot l'estructura tectònica d'aquesta forma de geologia; la del relleu creat per les forces orogèniques que unes vegades produeixen deformacions de rara plasticitat i altres es produeix un sistema de falles que s'enfonsen i s'aixequen formant un estil tectònic tan expressiu. I certament ens captiva, ens capfica entre els intersticis de la matèria plàstica i fa que ens endinsem per entre la substància del no-res que sembla un tot.

Si mantenim la pintura lluny de la nostra mirada, aquell magma informe es converteix en formes pures, gairebé geomètriques, ordenades seguint un criteri reconeixible i pacificador: un estat de la ment seré i aquiescent que permet contemplar l'obra com si fos un sistema algebraic, es a dir el reconeixement d'un ordre intern que a partir dels indicis visuals hi podem reconstruir una estructura harmònica global, una comprensió del tot des de un fragment reduït i l'enteniment d'un ordre ideal a partir de fragments dispersos. Llavors la nostra imaginació plana per sobre la superfície de la tela –gaudint de la forma pura i dels colors encesos i sencers– com si voléssim per sobre la ciutat del Sol o pel laberint de la nostra fortuna.

Contemplada de prop o de lluny, la pintura de Chancho, en la nostra ment es transforma; i tot i ser la mateixa cosa, hi contemplem la paradoxa del caos i de l'ordre, de l'instint i de l'enteniment, del que és dinamic i del que és estàtic, del que és alteració i del que és inalterable. I la nostra raó, aquella facultat que rau per sobre les coses del món, unifica el que és separat i sintetitza tota contrarietat, i, això, ens fa romandre quiets i entotsolats davant la identitat dels contraris que, sense deixar de ser el que són, se'ns ofereixen al pensament com una sola cosa en una presència animada.

Contemplats a la penombra, la lluita dels contraris s'apaivaga i ambdós cedeixen a l'altre la seva diferència i la seva oposició i tot, –el fons i la figura, les diverses superfícies–, s'envolten d'una àurea plàcida que mou a la divagació i a l'oblit de tot el que ens pertorba. Amb la llum plena, la lluita es fa més tensa i és més potent la diferència entre el caos i l'ordre: cadascun es manté en el que és i rebutja el seu contrari. Aquesta harmònica lluita engresca el nostre pensament que busca un fre a tant estímulo.

Un estímulo que ens fa pensar molt i que no es calma perquè no trobem nom per a tot el què pensem i veiem i imaginem, davant la pintura de Joaquim Chancho. I res no pot temperar-nos perquè no hi ha lloc on recolzar-se, si no en el flux del pensament: que va i torna, del caos a l'ordre, de la figura al magma, de l'enteniment a la imaginació, de la imaginació a la raó, de la raó al no-res, perquè no hi ha res que pugui anomenar-se i no-res hi ha representat. Perquè el que hi ha, el que és, no és representable, ni anomenable, però sí és reconeixible des del lloc on la pintura ens ha portat: a l'infinit de la imaginació i el pensament que no tenen cessació, ni fi ni principi.

ANTONI MARÍ
Barcelona, setembre de 2010

Pàgina anterior
Pintura 991, 2007
Detall